

het behoud van deze bijzondere instelling. Hier hoort mijns inziens ook bij het nadenken over de mogelijkheid meer organisatorische samenhang te brengen in het confessionele onderwijs van laag tot hoog, met het doel betere afstemming te krijgen op elkaars behoeften. Het vele dat de Vereniging en haar individuele bestuursleden voor de universiteit doen, is maar bij weinigen bekend. Ik licht hier de organisatie Vrouwen V.U.-Hulp er nog eens uit. Wat ik daar van gezien heb deze jaren dwong respect en dankbaarheid af. Ons gezamenlijk doel werd goed verwoord in de titel van het boek dat de voordrachten bevat die prof.dr. N. Wolterstorff als eerste hoogleraar op de bij het eeuwfeest ons door de Vereniging geschonken Kuyper-Kathedra gaf: 'Until Justice and Peace embrace'.

Tegenover de lasten stonden deze vier jaren ook lusten. Het was een voorrecht onze universiteit zo te mogen leren kennen. Vreugde kon beleefd worden wanneer in gesprekken of anderszins bleek hoe velen zich in al hun diverse functies als docent, administratief of technisch medewerker, enz., voor de Vrije Universiteit inzetten en haar in onze tijd gestalte willen geven. Christenen die met elkaar dit werk willen doen en daar vaak aantrekkelijke mogelijkheden elders voor lieten liggen. Dan wordt het weer eens opnieuw duidelijk hoe betekenisvol de naam van deze universiteit, de *Vrije Universiteit* is.

In zijn geschrift 'Over de vrijheid van een Christen-mens', omschreef Maarten Luther die vrijheid als volgt:

'Een Christen is een vrije heer over alle dingen en niemands onderdaan; een Christen is een dienstbare knecht van alle dingen en ieders onderdaan.'

Dit citaat kwam ik tegen in het zeer lezenswaardige boek over Luther en de Boerenopstand van onze eredoctor Ruppert dat kortgeleden verscheen en zeer aan te bevelen is. Bij velen die ik leerde kennen, herkende ik deze opvatting over de vrijheid waarin wij gesteld zijn.

Maar mag ik hier nog één opmerking aan toevoegen? Vele malen bezocht ik deze jaren afscheidsbijeenkomsten voor gepensioneerde personeelsleden. Betrof het een hoogleraar, dan werd ook een afscheidstoespraak gegeven. In die gevallen dat men van de Vrije Universiteit vertrok, niet als gepensioneerde, maar om de werkzaamheden elders onder betere materiële condities voort te zetten, ontmoette dat bij mij soms onbegrip. Niet als het een bevordering inhield, bv. de benoeming tot hoogleraar elders, wel als dit niet het geval was en betrokkene zich bij ons met name had geprofileerd als toegewijd aan het karakter van de Vrije Universiteit. Dan doet het pijn - als ik dat zo eens mag zeggen - als men dan - vaak met name om materiële redenen niet het salaris betreffende - vertrekt, nog een woord van verontrusting over de ontwikkeling achterlatend, en zich er niet meer bij ons voor wil inzetten. Als wij op deze manier niet meer op onze achterban zouden mogen rekenen, wat dan?